

Vragov plevel.

Vrag je šel sejat. Sejal je na golo, nerazorano zemljo. Ozeleneti seveda seme ni moglo. Priletele so ptice in prilezle živali vseh vrst, pa so seme pozobale. Še premalo ga je bilo. Čim manj pa je bilo semena, tem grje so se gledale živali med seboj. Naposled so se začele preganjati in celo moriti.

Vrag se je razveselil. Njegovo seme je že rodilo sad: grdo nevoščljivost. Kmalu je prepredel in pre-rastel ta plevel ves svet. Ni ga bilo več mogoče uničiti.

Zato vidimo še zdaj med živalstvom toliko grde nevoščljivosti.

Celo našega prijatelja Belina moramo danes za-tožiti, da je včasih grdo nevoščljiv. Vsa čast mu sicer, da verno čuva domače dvorišče. Tudi njegovo zvestobo moramo pohvaliti. In njegova bistrumnost je tudi mnogokrat prav občudovanja vredna.

A grd je Belin, kadar je nevoščljiv. Takrat ni-komur ne privošči niti oglodane kosti. Kako grči in renči, kako kaže svoje ostre zobe, ko gloda belo kost! Toliko, da se ne zakadi vate in te ne popade.

Danes leži Belin za hišo. Pred njim je posoda za vodo. Kure na dvorišču imajo tam že zastarano pravico, da si gasé žejo. Vrabci na strehi si tudi lasté tisto posodo, da se včasih v njej skopljejo, kadar so si v cestnem prahu zamazali svojo že itak ne preveč lepo bleko. Tudi če pride jagnje iz hleva ali gos in gosjak izpred veže, dobé tam hladnega tolažila za svojo žejo ali za igračo.

Ves domači drobiž ima v tej posodi dovolj dobre, hladne vode. Kadar pa leži tam Belin, takrat je pa druga. Sam ni žejen. Ali — naj se približa posodi kdo

drugi! Ali bo videl! — Kako revska in bevška nad žejnimi goskami! Kakor da je to zadnja voda na svetu! O ti grda nevoščljivost!

To je vražji plevel. Na živalih ga obsojamo, na sebi ga pa zakrivamo in zagovarjamo . . . Je to prav?

Jernej Popotnik:

Pastirica Milenka.

Na griču, kjer je pasla sirota Milenka dan za dnem bogatinca Mračána ovce, je stalo sredi pašnika troje samotnih, v vetru šepetajočih smrek, zaritih z vitkimi vrhovi v vedrino neba.

Kakor troje tajinstvenih kraljic.

Zjutraj, kadar je pripeljala Milenka ovce na pašnik, so se smreke že lesketale v solncu, vsaka s svojo zlato krono na glavi. In odlagale so svoje zlate krone šele tedaj, kadar je odhajala mlada pastirica s pašnika in se je rdeča večerna zarja pogrezala za zapadnimi gorami.

Tako prijetno je bilo na tem griču, tako solnčno!

Od jutra do večera so se pasle ovce, sredi med ovcami pa je skakljala z mladim jagnjetom Milenka in je prepevala in vriskala.

* * *

Prišla je Milenka neko jutro kakor po navadi na grič, pa je s široko odprtimi očmi obstala pred smrekami.

»Veverička!«